

ENTERRAMENT DE MN. JORDI CANAMASAS CAMPRUBÍ

Església parroquial de Sant Miquel dels Sants de Balenyà, 25-4-2019

Dijous de l'Octava de Pasqua

El nostre germà Mn. Jordi Canamasas i Camprubí ha finit el seu pelegrinatge per aquest món tot just el dia de la festa del seu sant patró, sant Jordi, i en l'any en què celebrava les noces d'or de la seva ordenació presbiteral. El seu camí cristià i sacerdotal està unit, principalment, a la seva parròquia natal de Santa Eulàlia de Riuprimer, lloc i àmbit de creixement en la fe cristiana i en els valors fonamentals de la vida, al redós de la família i de la parròquia; i a aquestes parròquies, que ell va servir com a rector al llarg de trenta-dos anys, de Sant Miquel dels Sants de Balenyà, on estem celebrant la missa exequial, i la de Sant Jaume de Viladrover, on pel seu desig serà enterrat, esperant la resurrecció a la fi dels temps, quan el Crist es manifestarà ple de glòria i majestat.

La seva presència en aquestes parròquies fou més que la del qui fa un servei encarregat; ell servia de tot cor, estimant aquestes parròquies i, sobretot, les persones. Ell estimava aquest poble en la seva realitat i volia el millor per a tots. El seu ministeri sacerdotal, des de la discreció, era del qui maldava perquè l'evangeli arribés al cor de les persones, de les famílies, de la cultura pròpia. En més de trenta anys la realitat havia estat canviant, però ell persistia en la seva sembra i espera atentes. Tota llavor bona sembrada, en el temps oportú, dona fruit. En l'enterrament de qui ha estat servidor d'una parròquia hem de tenir present no solament la caritat agràida envers qui ha estat sembrador de pau i de bé; sinó que també hem de pregar per tal que tot el que hi ha estat sembrat, per mitjà del seu ministeri, doni els fruits de santedat i de vida en tantes i tantes persones.

Celebrem les exèquies del nostre germà en aquest dijous de l'Octava de Pasqua. En aquests dies, de diumenge a diumenge, celebrem, com si fos un sol dia, la resurrecció de nostre Senyor Jesucrist, la seva Pasqua i la nostra Pasqua. En aquests vuit dies prenen relleu les paraules de Jesús quan es fa present i vivent enmig dels seus deixebles: *La pau sigui amb vosaltres*. I és també el que el Senyor ens diu, en aquest matí, en aquesta pregària plena de fe i de caritat pel nostre germà que ens ha deixat, a fi que participi de la Pasqua en la plenitud de la vida eterna. Sí, que la pau del Senyor sigui amb nosaltres!

La pau en els nostres cors, primerament, perquè Crist ha vençut el pecat i la mort amb la seva resurrecció. Sí, la mort ha estat vençuda. La nostra mort ha estat vençuda. La mort del nostre germà, mossèn Jordi, ha estat vençuda. Sí, l'Amor és més fort que la mort. El qui és l'amor misericordiós ha vençut per sempre la mort. Per això mateix, els enterraments dels nostres germans són sempre, per als cristians, moments d'esperança. Certament que el dolor travessa el nostre cor. Sempre ens dol que un germà ens deixi. Sempre voldríem fer un tros més del trajecte de la nostra vida amb els germans que estimem. Però l'esperança és més forta que el dolor, perquè sabem que la mort no és un mur infranquejable, sinó que és una porta oberta a l'esperança. Sabem que, quan se'ns desfà l'estada terrenal, n'esperem una altra d'eterna al cel. Sabem que la vida no acaba en aquest món, sinó que som convidats a l'aplec de la festa eterna al cel, de la Pasqua eterna al cel. Esperem que ens tornarem a veure. Comprenem que els nostres germans no ens han deixat per sempre, sinó que ells, en la comunió dels sants, ens acompanyen en el nostre pelegrinatge; ells són delerosos de la nostra salvació.

El Senyor ens diu: *La pau sigui amb vosaltres*. I aquesta pau, en aquests moments de dolor i d'esperança, arriba al fons del nostre cor, quan veiem que Jesús ensenya les mans i el costat als seus deixebles. Jesús els mostra les ferides, els forats, les nafres que són testimonis de la seva passió i mort en la creu. Jesús les mostra perquè ell no té pas cap vergonya d'estar ferit en el seu cos gloriós. Són ferides glorioses, perquè són ferides d'amor. Són els senyals de la batalla en què l'espòs ha lluitat per la vida i la llibertat de la seva esposa. Les ferides de Jesús no poden passar mai desapercebudes per als cristians. Són el preu del nostre rescat! Recordem el que ens diu sant Pere: *Penseu que heu estat rescatats de la manera absurda de viure que havíeu heretat dels vostres pares no pagant un preu que pot perdre valor, com serien la plata o l'or, sinó amb una sang preciosa, la de Crist sacrificat com un anyell sense tara ni defecte* (1Pe 1,18). Les ferides de Crist, la seva sang oferta, són manifestació del seu amor misericordiós, que arrenca del poder del pecat la nostra vida i ens obre la porta de l'eterna felicitat. Sí, estimats germans, aquesta és l'esperança que dona pau al nostre cor. Nosaltres deixem en mans de la misericòrdia divina el nostre germà, Mn. Canamasas. I la nostra pregària per ell és de confiança en aquesta misericòrdia: Que la vostra misericòrdia, Senyor, es vessi abundantament en el nostre germà, a fi que, net de tota culpa i tota pena, que com a fet de pols poguessin restar en el seu cor, pugui gaudir ja ara de la festa de les noces eternes. Que la sang de Crist el faci entrar en el santuari del cel!

La pau que el Senyor ressuscitat ens dona és també la que el Senyor posa en els nostres cors en aquests moments en què acomiadem amb esperança un pastor, un servidor de la seva Església. El Senyor no abandona mai la seva Església, el seu petit ramat. Els apòstols, tal com deia sant Pere, tenien el fort convenciment que ells eren testimonis de la resurrecció de Jesús, a fi que aquesta bona nova, l'única bona notícia de tots els temps i de tots els llocs, la novetat sempre nova, arribi a tots els pobles. Mn. Jordi Canamasas és un dels molts homes joves que escoltaren la crida del Senyor en la seva generació. El Senyor continua cridant, perquè ell no vol que les parròquies siguin òrfenes dels

pastors que són presència d'ell, bon Pastor. El Senyor no vol deixar de fer enmig del seu poble els prodigis del seu amor per mans dels seus ministres. Els prodigis que, en el nom de Jesús, les persones i els pobles passin de les paràlisis de l'egoisme egoista i narcisista al testimoniatge de la vida harmoniosa, en el servei i la donació, en l'amor i el perdó. Mn. Jordi Canamasas va predicar moltes vegades la paraula del Senyor en aquesta mateixa església. La paraula del Senyor sempre és una crida a la conversió, a deixar de viure d'esquena a Déu i a posar la nostra vida a la plena llum d'ell. La llum del seu amor que perdona i allibera, que cura i fortifica. Que acollim, doncs, tots nosaltres, en aquest moment de gràcia de l'enterrament de qui tantes vegades presidí la celebració dels misteris cristians, la crida a viure sempre com a fills de Déu, essent testimonis de la llibertat que ell ens ha aconseguit per la mort i resurrecció del seu Fill.

El Dijous Sant vaig visitar Mn. Jordi Canamasas i li vaig portar un petit obsequi amb motiu de les seves noces d'or presbiterals. També el vaig convidar, en el dia de la institució del sacerdoci, a renovar les promeses sacerdotals. Ell va respondre amb un sí decidit. I, de fet, ho va fer amb claredat. Que santa Maria, Reina dels Apòstols, sigui per a ell mare de misericòrdia i el porti de la seva mà davant el seu Fill ressuscitat i gloriós, amb les ferides d'amor en el seu cos, perquè l'aculli en el seu Regne de vida per sempre. Que sigui lloat el Senyor en la vida i en la mort del nostre germà, Mn. Jordi Canamasas i Camprubí! Al·leluia! Al·leluia! Al·leluia!